THE LIGHT IN THE WINDOW

రెండవ భాగం
గడప 2
కిటికీలో వెలుగు

నా జీవితంలో చాలా భాగం, ఒక మనిషి విలువ అతను సాధించగలిగినదాన్ని బట్టే కొలవబడుతుందని నేను నమ్మాను.

అది సహేతుకమైన నమ్మకమే.

ప్రపంచం దాన్ని ధ్రువీకరించడానికే ఉద్దేశపూర్వకంగా నిర్మించబడినట్టు అనిపిస్తుంది.

మన నుంచి ఫలితాలు అడుగుతారు.

సంఖ్యలు.

లక్ష్యాలు.

పనితీరు.

మైలురాళ్లు.

ప్రతి వ్యవస్థకూ దాని సొంత సూచికలు ఉంటాయి.

ప్రతి సంస్థకూ దాని సొంత ర్యాంకింగ్‌లు ఉంటాయి.

ప్రతి యుగమూ విజయాన్ని కొలవడానికి ఒక కొత్త పద్ధతిని కనిపెడుతుంది.

దాదాపు ఎప్పుడూ ఆ కొలత కనిపించేదాని మీదే దృష్టి పెడుతుంది.

మిగిలిపోయేదాని మీద అరుదుగా.

అయితే ఏళ్లు గడిచేకొద్దీ, నేను ఒక విచిత్రమైన విషయాన్ని గమనించడం మొదలుపెట్టాను.

నాకు ఎక్కువగా గుర్తున్న మనుషులు దాదాపు ఎప్పుడూ అత్యంత ఆకట్టుకునే ఫలితాలు సాధించినవారు కాదు.

నాకు వేరే మనుషులు గుర్తున్నారు.

దగ్గరగా ఉండిపోయినవారు.

విన్నవారు.

సమయం దొరికించుకున్నవారు.

అక్కడ ఉన్నవారు.

మనిషి జ్ఞాపకం కనిపించేంత తేలికగా ప్రభావితం కాదు.

దశాబ్దాల తర్వాత అది మీరు చేసినదాన్ని మాత్రమే గుర్తుంచుకోదు.

మీరు ఇతరులకు ఎలాంటి అనుభూతి కలిగించారో గుర్తుంచుకుంటుంది.

ఈ ఆవిష్కరణ చాలా విషయాలను మార్చింది.

అది నెమ్మదిగా జరిగింది.

నిజమైన పరివర్తనలన్నీ జరిగినట్టే.

ఆకస్మిక జ్ఞానోదయం ఏమీ లేదు.

వందలాది సంఘటనలు ఉన్నాయి.

చిన్నవి.

దాదాపు కనిపించనివి.

మీరు పిలవకుండానే వచ్చి నిలబడే ఒక స్నేహితుడు.

కష్టమైన క్షణంలో మీ పక్కనే కూర్చుని ఉండిపోయే ఒక మనిషి.

సమస్యను పరిష్కరించలేకపోయినా, ఆ బరువును పంచుకోవడాన్నే ఎంచుకునే ఒక కుటుంబసభ్యుడు.

ఈ అన్ని సందర్భాల్లోనూ సంఖ్యలు కొలవలేని ఏదో జరుగుతుంది.

సాన్నిధ్యం బలాన్ని పుట్టిస్తుంది.

అది బాధను తొలగిస్తుంది కాబట్టి కాదు.

ఒంటరితనం సంపూర్ణం కాకుండా అది అడ్డుకుంటుంది కాబట్టి.

సహాయం చేయడం అంటే పరిష్కారాలు కనుక్కోవడమే అని చాలామంది అనుకుంటారు.

నాకు ఇప్పుడు అంత ఖచ్చితంగా తెలియదు.

నాకు నిజంగా సహాయం చేసిన మనుషుల దగ్గర అన్నిసార్లూ సమాధానాలు ఉండేవి కావు.

తరచుగా వారి దగ్గర ఉన్నది ఉండిపోవాలనే సంసిద్ధత మాత్రమే.

అది చాలు.

మనం చిన్నవాళ్లుగా ఉన్నప్పుడు విలువ చర్యలోనే ఉంటుందని నమ్ముతాం.

కాలంతో పాటు, విలువ చాలాసార్లు నిలిచి ఉండటంలోనే ఉంటుందని తెలుసుకుంటాం.

అక్కడ ఉండటం.

పారిపోకపోవడం.

దృష్టి మళ్లకపోవడం.

వేరొకరికి అప్పగించకపోవడం.

మాయమైపోకపోవడం.

సన్నిధిలో ఉండటం.

అది చిన్న విషయంలా అనిపిస్తుంది.

అస్సలు కాదు.

అనుసంధానాలతో నిండిన, కానీ తరచుగా సాన్నిధ్యంలో పేదదైన సమాజంలో మనం జీవిస్తున్నాం.

కొన్ని సెకన్లలోనే ఎవరినైనా చేరుకోగలం.

భూగోళం ఏ మూలకైనా సందేశాలు పంపగలం.

నిరంతరం సంభాషించగలం.

అయినా చాలామంది ఎప్పుడూ లేనంత ఒంటరిగా ఉన్నట్టు భావిస్తున్నారు.

బహుశా సాన్నిధ్యం సాంకేతిక విషయం కాదు కాబట్టేమో.

అది మానవీయ విషయం.

సాన్నిధ్యానికి శ్రద్ధ కావాలి.

శ్రద్ధ మన కాలంలోని అత్యంత అరుదైన వనరుల్లో ఒకటిగా మారిపోయింది.

నేను సలహా వెతకని నా జీవితంలోని కొన్ని దశలు నాకు గుర్తున్నాయి.

నేను వ్యూహాలు వెతకలేదు.

సమాధానాలు వెతకలేదు.

తోడు వెతికాను.

దారిలో కొంత దూరం పంచుకోవడానికి సిద్ధంగా ఉన్న ఎవరో ఒకరిని.

ఇలా చెప్పడానికి సిద్ధంగా ఉన్న ఎవరో ఒకరిని:

“ఇది ఎలా ముగుస్తుందో నాకు తెలియదు, కానీ నువ్వు దీన్ని ఒంటరిగా దాటవు.”

ఈ మాటలు సంఘటనలను మార్చవు.

అవి మనల్ని మారుస్తాయి.

అది చాలా ముఖ్యమైనది.

ఏళ్ల తరబడి నేను అన్నిటినీ కొలిచే వాతావరణాల్లో పనిచేశాను.

పనితీరు.

మార్కెట్ వాటా.

వృద్ధి.

ఉత్పాదకత.

అయినా నాకు దక్కిన అత్యంత విలువైన వాటిలో కొన్ని ఏ నివేదికలోనూ కనిపించలేదు.

విశ్వాసం.

విధేయత.

వినడం.

సాన్నిహిత్యం.

వీటిలో ఏదీ ఒక పట్టికలోకి సులభంగా చేరదు.

అయినా మనిషి జీవితంలో చాలా భాగాన్ని నిలబెట్టేవి ఇవే.

సాన్నిధ్యం కూడా అలాగే పనిచేస్తుంది.

అది ఉన్నప్పుడు కనిపించదు.

లేనప్పుడు స్పష్టంగా తెలుస్తుంది.

గాలిలాగా.

ఆరోగ్యంలాగా.

కొన్ని ఆప్యాయతల్లాగా.

అవి ఇక అందుబాటులో లేని క్షణంలోనే మనం ముఖ్యంగా వాటి విలువను గుర్తిస్తాం.

వయసుతో పాటు ఏ పుస్తకమూ నేర్పని ఒక పాఠం నేను నేర్చుకున్నాను.

చాలా సమస్యలు వెంటనే పరిష్కారాన్ని కోరవు.

అవి దాటబడాలని కోరతాయి.

ఒక సమస్యను దాటాల్సి వచ్చినప్పుడు, నైపుణ్యం కంటే సాన్నిధ్యమే ఎక్కువ విలువైనది.

ఇది విచిత్రమైన వాక్యంలా అనిపించవచ్చు.

కానీ ఒక పెద్ద పరీక్షను అనుభవించిన ఎవరికైనా ఇది వెంటనే అర్థమవుతుంది.

ఏ వివరణా ఒక నష్టాన్ని తొలగించదు.

ఏ వ్యూహమూ ఒక అనారోగ్యాన్ని తొలగించదు.

ఏ సిద్ధాంతమూ ఒక లేమిని తొలగించదు.

మనిషిని సరిదిద్దాల్సిన అవసరం లేని పరిస్థితులు కొన్ని ఉంటాయి.

అతనికి కావలసింది తోడు.

ఈ ఆవిష్కరణ ఇతరులతో నేను మెలిగే తీరును కూడా మార్చింది.

ప్రతిదానికీ పరిష్కారం కనుక్కోవాల్సిన బాధ్యత నాదే అనుకోవడం మానేశాను.

మౌనాన్ని ఒక వైఫల్యంగా భావించడం మానేశాను.

ప్రపంచాన్ని సరిచేయగల నా సామర్థ్యం మీదే నా విలువ ఆధారపడి ఉందని నమ్మడం మానేశాను.

బదులుగా ఒక వేరే గుణాన్ని పెంచుకోవడం మొదలుపెట్టాను.

అందుబాటు.

అందుబాటులో ఉండటం.

కుటుంబం కోసం.

స్నేహితుల కోసం.

బలహీనమైన మనుషుల కోసం.

ఏదో కష్టాన్ని దాటుతున్న ఎవరి కోసమైనా.

తన మాట ఎవరైనా వినాలని కోరుకునే ఎవరి కోసమైనా.

ఇది అంతగా ఆర్భాటం లేని నైపుణ్యం.

కానీ అనంతంగా ఎక్కువ ఉపయోగకరమైనది.

వెనక్కి తిరిగి చూస్తే, నా ఉనికిలోని అత్యంత అర్థవంతమైన క్షణాలు తరచుగా ఒక లక్షణాన్ని పంచుకున్నాయని నాకు అర్థమవుతోంది.

ఎవరో ఒకరు అక్కడ ఉన్నారు.

కొన్నిసార్లు అది నేనే.

కొన్నిసార్లు ఇతరులు.

కానీ ఒక సాన్నిధ్యం ఉంది.

ఒక మౌన సాన్నిధ్యం.

నిరాడంబరమైనది.

చొరబడనిది.

ఏమీ కోరని సాన్నిధ్యం.

ఏ గుర్తింపునూ అడగనిది.

ఏ చప్పట్లనూ వెతకనిది.

అది కేవలం ఉండేది.

రాత్రివేళ ఒక కిటికీలో వెలిగే దీపంలాగా.

బహుశా పరిణతి అంటే ఇది కూడా.

మనం ప్రతిరోజూ అసాధారణంగా ఉండాల్సిన అవసరం లేదని అర్థం చేసుకోవడం.

ప్రపంచాన్ని రక్షించాల్సిన అవసరం లేదు.

అందరినీ ఒప్పించాల్సిన అవసరం లేదు.

ప్రతి యుద్ధంలోనూ గెలవాల్సిన అవసరం లేదు.

కొన్నిసార్లు మనం కేవలం అక్కడ ఉండాలి.

నిజంగా.

మన పూర్తి శ్రద్ధతో.

మన పూర్తి మానవత్వంతో.

మన పూర్తి అసంపూర్ణతతో.

ఎందుకంటే మనుషులు చాలా విషయాలు మర్చిపోతారు.

మాటలు మర్చిపోతారు.

తేదీలు మర్చిపోతారు.

ముఖ్యమైన సంఘటనలను కూడా మర్చిపోతారు.

కానీ అవసరమైన క్షణంలో తమ పక్కన ఎవరు ఉండిపోయారో అరుదుగా మర్చిపోతారు.

చివరికి, పని, ప్రయాణాలు, విజయాలు, నష్టాలు, పరివర్తనలు, గడిచిపోయిన కాలం తర్వాత, ఆశ్చర్యపరిచేంత సరళమైన ఒక సత్యం మిగులుతుంది.

జరిగేదాన్ని మనం అన్నిసార్లూ మార్చలేం.

అన్నిసార్లూ నయం చేయలేం.

అన్నిసార్లూ రక్షించలేం.

అన్నిసార్లూ అర్థం చేసుకోలేం.

కానీ మనం అక్కడ ఉండగలం.

మనం ఊహించేదానికంటే చాలా ఎక్కువసార్లు, సాన్నిధ్యమే చాలు.